

ŽILA
SOM
V ZLATEJ
KLIETKE

Lucia Božíková

MOTÝL

ŽILA
SOM
V ZLATEJ
KLIENTKE

Lucia Božíková

Copyright © Lucia Božíková 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Valua Vitaly /Shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-033-9

ŽILA SOM V ZLATEJ KLIETKE

Lucia Božiková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. KAPITOLA

Slučka? To je príliš kruté. Mám sa rada a to nie je dôstojný spôsob pre dámu z mojich kruhov. V hlave mi hučí, nedokážem sa na nič sústrediť a myslím len na jediné. Ako si vziať život čo najjednoduchším spôsobom, aby to príliš nepoznačilo moje okolie. Môj desaťročný syn by mi to nikdy neodpustil a doživotnú traumu mu nemôžem spôsobiť. Isté je, že som rozhodnutá a moje nutkanie je silnejšie ako tisíce dôvodov, prečo ostať nažive.

Musím to vymyslieť tak, aby ma nikto nepristihol. Už nevládzem znášať hanbu, ktorú mi urobil ten hlupák. Opovrhovanie okolia či komentáre typu: „Teraz si skončila. Čo budeš robiť? Máš nejaké úspory? A čo bude so Sevim?“ nemienim ďalej znášať. Všetci sa zo mňa buď smejú, alebo ma ľutujú.

Musí sa to skončiť! Zo zamyslenia ma vytrhla náhla bolesť žalúdka, na ktorý som nemyslela už niekoľko dní. Nedokážem prijímať žiadnu potravu a to, čo zjem, okamžite vyvrátim. Pri živote ma udržiava silná káva a fľaša vodky. Tá nikdy nepáchne, takže mám istotu, že alkohol nebude cítiť ani môj syn. Pred ním sa pretvarujem, ako najlepšie

viem. To mi išlo vždy na jednotku. Aj vtedy, keď ma ten hajzel mlátil hlava-nehlava. A dokonca aj vtedy, keď som odhalila jeho prvú milenkku.

On je všetkému na vine! Môjmu žiaľu i myšlienkam na samovraždu. Po rokoch, ktoré som s ním krvopotne vydržala, znášala jeho maniere i nálady a poslušne plnila všetky absurdné sexuálne chůtky, si ma dovolil odkopnúť. Vymenil ma za mladú pipku a po mesačnej známosti si ju zobral za svoju zákonnú manželku. Za dvadsať rokov spoločného života mi nenavrhol, aby som sa stala pani Horskou. A ona? Očarila ho, zbalila a boli svoji. Aká romantika! Teraz sa vyvaľujú niekde na Maldivách a moju úlohu poslušnej milenkky prebrala ona. Tušila som, že raz mu môže „prepnúť v bedni,“ ale nepredpokladala som, že ma až tak strápní. Nepomohli nové prsia, lifting ani zvodné handry. Zostali mi len oči na plač a jej všetko ostatné.

Nedokázala som sa zmieriť s realitou a nevedela som, či chcem späť toho babráka, alebo jeho peniaze. Bez jeho fialových bankoviek som obyčajná chudera. Nemám prácu a neviem nič robiť. Celých dvadsať rokov som žila na vysokej nohe. Jedla som v najlepších reštauráciách, nakupovala som v luxusných butikoch a keď som sa nudila, „skočila“ som sa vyhriať do tepla. Ako pôrodné som dostala nové prsia a diamantové náušnice. Nikdy som si nemusela nič zaslúžiť a všetko

som dostala na tácke. Nevieť a nechcem vedieť, čo znamená zarábať si sama na seba. Na dobré sa ľahko zvyká a vždy som si myslela, že mojou poistkou v prípade núdze je náš spoločný syn. Ako veľmi som sa mýlila!

Poníženie je najhoršia vec v živote. Nič horšie sa mi už nemohlo stať. Milenky ma nikdy netrápili, mohol ich mať, koľko chcel. Na prvom mieste som však musela byť ja a náš syn. Pokiaľ nosil bankovky a v mojej peňaženke svietila zlatá kreditná karta, všetko bolo v poriadku. Prečo to tak nemohlo zostať aj naďalej? Teraz tu sedím, fajčím jednu cigaretu za druhou a rozmýšľam, ako sa z toho dostať. Niet cesty späť. Nemám právo na nič. Na jeho majetok, auto, firmu a ani tučný balík po rozvoze. Moja chyba. Mala som byť väčšia potvora a do tlačiť ho k svadbe. Teraz môžem nariekať, koľko chcem. Odídem s holým zadkom a všetkým budem na smiech.

Najlepšie bude, ak to predsa len urobím. Nemám iné východisko. O syna sa postará starý chren a jeho mamou bude čerstvá maturantka. Aké absurdné. Handry jej však v žiadnom prípade nenechám. Zabalím ich do vriec a odnesiem ku kontajnerom, nech ich rozoberú bezdomovci.

Nahlas som sa rozosmiala. Vodka ma nesklamala a v opojnom delíriu som si predstavovala ženu bez domova navlečenú v mojej róbe a štekloch.

Poslednýkrát som sa poprechádzala po dome, nakukla som do detskej izby a napísala som Sebi odkaz: „Prepáč, nemohla som inak. Vždy ťa budem ľúbiť. Mama.“

Sama som sa nad tým zhrozila a nevedela som si predstaviť, ako Sebi zareaguje na situáciu, keď tu už nebudem. Predstavovala som si vlastný pohreb, jeho srdcervúci plač a bolo mi ťažko. On jediný ma držal pri živote a úprimne ma ľúbil. Nikoho iného som nemala.

Z chladničky som vytiahla ďalšiu fľašu vodky, ktorá ma posilnila. Bola som presvedčená, že to urobím mimo domu, ale už som nevládala čakať. Zo zásuvky som vybrala nerozbalené balenie antidepresív, ktoré mi tajne predpísala moja lekárka, a hltala som jednu tabletku za druhou. Zapíjala som ich alkoholom na striedačku s vodou, keď zrazu niekto zazvonil pri dverách.

„Do riti, ešte aj v tejto chvíli ma musí niekto vyrušiť.“ Nemala som chuť otvoriť, ale z ľútosti samej nad sebou som to urobila. Bola to Alica. Kamoška, na ktorú som sa mohla vždy spoľahnúť. Boháčka s tromi deťmi, ochotná odrodiť aj futbalovú jedennástku, len aby si udržala priazeň svojich chlapov.

„Mia, čo tu vyvádzaš? Si totálne na mol!“

„Aha, čo som zjedla a nestihla som dojesť zvyšok, lebo si ma vyrušila...“

„Ty nie si normálna! Koľko si toho zhltna?“

„Dve, tri, desať? Čo ja viem?“

„Zožrala si celý blister, idem volať záchranku. Haló, Mia, čo ti je, počuješ ma, Miaaa?“

Pamätám si iba to, ako som sa niekde v dialke strácala. Letmo som počula akési mužské hlasy, ktoré sa nado mnou skláňali, a potom už bola len tma.

Keď som otvorila oči, bola som ako oslepená, všade sa mihalo svetlo. Rozmýšľala som, či som v povestnom tuneli, o ktorom vždy so záujmom rozprávajú ľudia vracajúci sa z onoho sveta. Alebo sa so mnou chce stretnúť sám Pán Boh, ten, ktorý dopustil, aby sa mi stala toľká krivda? Nič také sa nekonalo. Rozoznala som nemocničnú neónku od iného sveta, čo ma sklamalo. Nepodarilo sa mi dobrovoľne opustiť tento svet. Snažila som sa spomenúť si na podrobnosti, bolo to však márne. Myslela som na to, aké dôsledky bude mať „moje znovuzrodenie.“

Už nebudem len chudera, ktorú odkopol jej dlhoročný partner, ale aj psychicky labilná matka súca na psychiatriu. Neúspešná samovrahyňa. Ako budem vyzeráť pred známymi a mojím synom? Ako mu vysvetlím, že som sa chcela otráviť? No nevyšlo to!

Zbadala ma sestrička a uštipačne vyhrkla: „Vytajte späť, panička. Čo vám to vôbec napadlo nahádzať do seba tablety? V tom bude určite nejaký nepodarený chlap,“ dodala svojím tvrdým

prízvukom. „Stáli pri vás všetci anjeli strážni. A verte mi, moja drahá, žiadny za to nestojí.“

Na nič som sa nezmohla. Nedokázala som zo seba vydať ani hlások, nieto jej ešte oponovať či pritakať. Bola som omámená a nevládna, keď sa do dverí vrátila Alica s mojím synom.

„Sebinko, maminka mala malý úraz, ale o pár dní bude v poriadku,“ skonštatovala moja všetečná priateľka.

„Maminka, bál som sa o teba, dúfam, že sa mi skoro vrátiš domov.“

Jeho objatie som potrebovala ako soľ. Bola som šťastná, že je pri mne, aj keď po chvíli ho vyrušila sestrička s otázkou, či si nechce ísť kresliť. Alica to využila a stihla mi poriadne vyčistiť žalúdok. Ten mi síce pravdepodobne vypumpovali aj lekári, ale na jej hubovú polievku sa nič nechytalo.

„Mia, ty si taká trúba. Ako si to mohla urobiť? Uvedomila si si, že máš syna, ktorý na tebe lipne a nemá nikoho iného? Tvoj starý sa o neho nikdy nepostará tak ako ty. Síce teraz rozmýšľa viac nohavicami ako hlavou, ale ty sa nemôžeš poddať. Dávam mu maximálne pol roka s fešandou a potom sa k tebe doplází a bude sa kajať. Ver mi a ne-rob hlúposti.“

Začala som vzlykať ako malé dieťa.

„Alica, ja to asi nezvládnem. Nemám kam ísť, skončila som. Som úplná chudera.“

„Ty nie si normálna. Z nemocnice pôjdeš rovno ku mne. Môjmu starému to vysvetlím a o Sebiho sa ti dovtedy postarám. Vychovala som tri deti a štvrté zvládnem ľavou zadnou.“

„Ďakujem, som rada, že ťa mám,“ stisla som jej ruku, a aj keď to nedala na sebe poznať, cítila som, že má slzy na krajíčku. Bola tvrdá a emócie nikdy nedávala najavo. Naše témy sa doteraz krútili iba okolo nakupovania, chlapov a handier, preto som ostala zaskočená. Nadobudla som dojem, že okrem môjho syna záleží na mne aj niekomu inému. Bol to zvláštny pocit. Nový, ale hrejivý.

2. KAPITOLA

Nasledujúce tri týždne som strávila na psychiatrickom oddelení. S ťažkými diagnózami, s ktorými som nikdy predtým nemala do činenia. O izbu som sa delila s alkoholičkou a študentkou s paranoidnou schizofréniou. Nemala som peniaze, aby som si zaplatila samotku a Alici som bola vďačná za všetko, čo mi priniesla a čo pre mňa robila. Pýtať od nej väčšiu sumu peňazí sa mi zdalo trúfalé, a tak som spolubývajúce radšej pretrpela. Celé dni sa len rozprávali a chceli so mnou silou-mocou nadviazať kontakt. Stále som bola presvedčená, že nepatrím do ich sveta a môj pobyt v tomto zariadení je jeden veľký omyl.

Každý deň do mňa tlačili lieky, ktoré utlmovali moju myseľ, a nemala som najmenšiu náladu ich brať. Strkala som si ich do vrečka či do servítky a pri najbližšej príležitosti som ich spláchla na záchode. Tam som trávila pomerne veľa času. Stále mi bolo zle od žalúdka a nedokázala som v sebe udržať jedlo. Obťažovali ma rozhovory s psychológom. Bol to síce môj rovesník a veľký fešák, ale húdol si svoje a viem, že mal o mne svoju mienku. Vymyslela som si dôveryhodnú historku o mojej

plánovanej samovraždy, ktorú zhltol aj s navijakom.

Počas môjho pobytu na oddelení som bola tichý pozorovateľ a prišla som k zaujímavému poznatku, ktorý ovplyvnil môj ďalší život. Za všetkými trápeniami a diagnózami žien je vždy chlap. Bola som presvedčená, že nedostatok lásky a potláčané emócie stoja za tým, že sa dostávame do hraničných situácií a nevieme z nich vyklúčkovať. Každá jedna žena na oddelení trpela kvôli chlapovi a skončila s diagnózou. Nedokázala sa od neho odpútať, či už to bol tyran, fetiš, alebo človek na okraji spoločnosti. Bola som z rovnakej cesty, ale nežila som z ruky do úst ako ony, a nikdy som nad niečím podobným nerozmýšľala. Môj život bol jedno veľké divadlo. Bola som obklopená luxusom a poslušne som plnila každé jedno prianie chlapa, ktorého som z celej duše nenávidela.

Deň pred odchodom som si vypočula rozhovor, ktorý vo mne rezonoval ešte dlho.

„Zase k nám priviezli dve mladé baby. Nemajú ani štyridsať. Diagnóza? Akútna leukémia. Kata, vieš, čo mi minule povedala jedna liečiteľka? Rakovina je iba potlačená emócia. A každá jedna má nepodareného chlapa,“ uzavrela sestrička z hematológie pri obednej pauze so sestrou z nášho oddelenia.

„Chlapi sú svine,“ obe sa rozosmiali a ja som mala chuť zasmiať sa s nimi. Aj napriek tomu, že z ich rozhovoru ma poriadne mrazilo.

3. KAPITOLA

Nastal deň odchodu. Aj napriek tomu, že som sa tešila na svojho syna aj do nového Alicinho domu, mala som zvláštny pocit. Tri týždne za múrmi psychiatrie znamenali pre mňa veľa. Posunuli ma míľovými krokmi vpred a dúfala som, že sa zo mňa stane nová žena. Odhodlaná bojovať a vzoprieť sa nepriazni osudu.

Prišla ma vyzdvihnúť moja verná Alica. Sebi bol v škole, a tak som naňho musela počkať do večera.

„Čau, stará moja,“ dorútila sa a stihla rozdať bonboniéry pre sestričky. Bola to dáma, ale prízemná. Často zo seba robila zámerne hlupaňu.

„Si pripravená začať nový život u mňa?“

„Veľmi sa na to teším, ani nevieš, aká som ti zviazaná. A netuším, ako ti to oplatím.“

„Ale netrep, prosím ťa, si moja kamoška. Máš hlúpeho chlapa, ale neboj, on dolezie. Skôr či neskôr sa tak určite stane.“

Obe sme sa v tej chvíli rozosmiali a kútiky nám trhalo ešte dlhú chvíľu.

„Dajte na ňu pozor, nech už nevyvádza podobné vylomeniny,“ stihol dodať fešný psychológ, ktorého sme pri odchode stretli vo výťahu.

„Tuším, čo urobíš ako prvé, keď vyjdeme z tejto budovy,“ skonštatovala Alica.

„Uhádla si správne. Dúfam, že si mi kúpila moje obľúbené slimky. Dnes tuším vyfajčím celú škatuľku. Nezabili ma lieky, ale takmer ma o život pripravili tri týždne tvrdej abstinencie.“

„Daj si, drahá, húl, koľko ti hrdlo ráči.“

Stiahla som hneď dve naraz a cítila som sa fajn. Mierne sa mi zatočila hlava, ale bola som šťastná. Konečne som na slobode. Tuším, ako sa asi cítia väzni, ktorí po dlhom čase uzrú svetlo sveta. Mala som dobrý pocit. Zo seba. Nikdy predtým som si nič nevážila. A teraz mi stačil aj čerstvý vzduch. Bol krásny jarný deň a ja som si ho užívala ako nikdy predtým.

„Tebe tá nemocnica nejako prospela. Predtým si ani netušila, že existuje aj čerstvý vzduch,“ rýpala do mňa Alica.

„Tak čo, na čo máš chuť, drahá? Handry, kaderník, manikúra alebo masáž?“

„Alica, kávu, chcem najlepšiu viedenskú kávu, akú robia v našom meste. S trojitou porciou šľahačky.“

„Si taká vychudnutá, že najradšej by som do teba natlačila dva šnicle. Takže po káve si dáme poriadny obed. Nieže sa z teba stane anorektička!“

Po dlhom čase som sa schuti smiala a mala

som pocit, že môj život za niečo stojí. Bola som rada, že mám kamarátku, ktorej na mne záleží. Poznali sme sa dlhé roky, ale nikdy predtým sme okrem chlapov a nákupov nič iné neriešili. Náš vzťah bol úprimný a nebolo v ňom ani trocha vy-počítavosti.

„Viedenskú, prosím, s dvojitou šľahačkou,“ vy-bafla som na čašníka pri objednávke v oblúbenej kaviarni. Iba sa pousmial a s Alicou sme pokračo-vali v neviazanej debate, keď som zazrela Mila so svojou mladickou.

„To snád' nie je pravda. Ide nám kaziť našu idyl-ku?“

„Mia, hlavne nerob paniku a nechyť svoj hys-terický záchvat. Dýchaj. Je to len obyčajný úbohý chlap.“

„Som v pohode, neboj sa.“

Nestihli si nás všimnúť a sadli si na druhý koniec kaviarne. Obaja rozhadzovali rukami a nevyzerali, že prežívajú medové týždne.

„Dávam mu mesiac. Potom ju odkopne a dopla-zí sa ako najkrotkejšia zver na zemi. Ešte ti bude zobať z ruky.“

„Neviem, či po tom túžim. Kvôli nemu som takmer prišla o život a z nášho syna mohla byť polosirota. Malého nevidel dva mesiace a nemá o neho záujem. Musím z neho vytrieskať aspoň peniaze. Nemám z čoho žiť.“

Letmo sa otočil a zbadal ma. Prekvapene na mňa civel, ja som však odvrátila zrak. Ani som sa nenazdala a bol pri našom stole.

„Ahoj, Mia, počul som, čo sa ti stalo. Mrzí ma to a dúfam, že si v poriadku.“

„Ty hajzel, dúfam, že toto nemyslíš vážne,“ vyhrklo z Alice. „Veď je to všetko kvôli tebe.“

Mlčala som a bola som rozhodnutá vzdať sa komentára. Nebola som schopná s ním komunikovať. Stále to bolelo.

„Ty si ju opustil, na malého kašleš, veď nemajú kam ísť. Vláciš sa s tou pipkou a žene, ktorá stála vždy pri tebe, nepodáš pomocnú ruku.“

„Alica, stačí, ďakujem.“

Potrebovala som upokojiť situáciu, lebo slečinka sa už obzerala, kde je jej novomanžel a celá kaviareň na nás upriamila pozornosť.

„Milo, ja už od teba nič nepotrebujem. Prídem si pobaliť veci do domu a potichu odídem. Ak budeš chcieť vidieť malého, brániť ti nebudem.“

„Alicaaa, dost!“

Oči jej takmer vyleteli z jamiek a len tak-tak potláčala svoju zlosť. Myslela si, že ja budem tá hysterická. Zastavila som ju práve včas.

„Ďakujem, Milo, môžeš ísť, tvoja manželka ťa čaká.“

Neverila som vlastným ušiam. Dokázala som situáciu zvládnuť bez kriku a výčitiek, čo sa mi

v minulosti pri najmenšom probléme nikdy nepodarilo a zakaždým som vybuchla.

„Doparoma, Mia! Čo s tebou spravili na tej psychiatrii, že si zareagovala práve takto?“

„A čo som mala podľa teba urobiť? Spraviť mu scénu, jednu mu vypáliť a mladej vyškriabať oči? Nestojí mi za to, je to hajzel. Budú mi chýbať iba jeho peniaze.“

„Aspoň tie si si mala pýtať. Odškodné za dvadsať rokov strávených v kľetke. Za nespočetné monokle, milenky a vášho syna. Chceš odísť naprázdno?“

„Neviem, Alica, musím si to premyslieť.“

Obe sme stíchli, keď odchádzali okľukou okolo nášho stola. Milo ešte raz na mňa kajúcne pozrel, čo sa naňho vonkoncom nepodobalo, a jeho fešanda prevrátila oči.

Mali sme po nálade a obe sme boli našťavané. Ja na osud a Alica na mňa a moju nevhodnú reakciu. Celá kaviareň na nás stále pozerala, preto sme sa radšej zdvihli a odišli sme. Prešla nás chuť aj na šnicle, rozhodli sme sa radšej čo najrýchlejšie ufujazdiť domov. Teda do nového Alicinho domu. Cestou sme neprehovorili ani slova. Konečne som mala čas vychutnať si z auta prebúdzajúcu sa jar. Túžila som sa prebudiť spolu s ňou a začať konečne odznova.

„Aj tak je to magor, nikdy som ho nemala rada,“ vyhrklo z Alice, keď parkovala svoj terénny voz.

„Ale peniaze sú peniaze. Myslíš si, že ja som so svojím Helmutom z lásky?“

Neprekvapila ma, vedela som to o nej, ale myslela som si, že tam bude aspoň náznak nejakého citu.

„Mamiii, konečne si doma! Vieš, ako je tu super? Chalani ma naučili kopec hier, sú ako moji bratia. Vieš, že mi vždy chýbal brácho a teraz ich mám až troch.“

Vyrazil mi dych. S Alicou sme sa na seba pozreli a nevedeli sme, čo povedať.

„Mami, poď, ukážem ti našu izbu. Je super.“ Sebi ma nechcel pustiť z objatia a rýchlo ma ťahal do svojho kráľovstva.

Alica bola šťastná. Za tie roky bola taká čitateľná, že toto len tak ľahko nezahrá. Dokonca som v jej očiach videla náznaky slz. Za posledné týždne už druhýkrát.

Jej nový vidiecky dom bol krásny. Starožitnosti sa snúbili s moderným nábytkom a vytvárali dojem honosnosti. Alica bola maniačka na zariadenie a na všetkom si dala záležať. Dokonca tam šikovne zakomponovala prvky feng šuej, ktoré pekne zapadli do skladačky. Žaby hojnosti nesmeli chýbať. To bola celá ona.

„Som ti veľmi zaviazaná a neviem, či ti to budem môcť niekedy oplatiť. Viem, že sa opakujem, ale nedá mi to,“ vyvalila som na ňu večer pri fľaši